

Recensie: Jamiroquai*****

Sportpaleis Merksem
zaterdag 11 november 2017

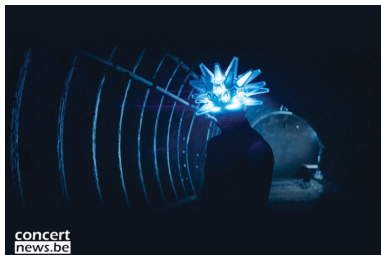

foto © Gracia Live

Recensie:

Jamiroquai toverde in het Sportpaleis de zomer in onze glimlach in het Sportpaleis. Zeker, de groep rond zanger Jay Kay liet erg lang op zich wachten. Het optreden startte immers pas om half tien. Maar het was ook erg lang geleden naar concertnormen dat de Britse acid jazz en funkband nog eens optrad in ons land. Hun vorige optreden dateerde immers van 10 april 2011 in Vorst Nationaal. Op drie december in datzelfde jaar werd de groep verwacht in de Lotto Arena. Maar dat optreden werd geannuleerd om logistieke redenen en ook voor de opening van Paleis 12 op 10 juli 2013 bedankten ze kort nadat het concert aangekondigd was. Het was dan ook reikhalzend uitkijken om deze groep die ondertussen 25 jaar in het vak zit, nog eens live aan het werk te zien. De fans kregen een sublieme avond voorgeschoteld waar niets maar dan ook werkelijk niets op af te dingen viel.

Wanneer het zaallicht uitgegaan is, horen we de intro van Automaton, de titeltrack van het gelijknamige album van de Britten en tevens het achtste studio-album dat dit voorjaar verscheen. In de visuals zien we een heerlijk old school pc commando in groene letters verschijnen: 'Connection unstable. Re-connecting.' en later 'Global infrastructure compromised.' na enkele nieuwsboodschappen over het potentieel van robots maar ook de gevaren voor de mens. Zo zien we een anti-cyborg protest in een nieuwsflash. Kay heeft zijn traditionele indianenveren ook geruild voor een veel futuristischer ogend lichtgevend model waarvan de pieken plat naar achter kunnen, zodat het geheel op een aërodynamische fietshelm lijkt. Maar wanneer die stekels rechtop staan, lokt dat ontzag uit en fierheid, als een pauw die de kleurenpracht van zijn staart toont.

Zowat alle fans van Jamiroquai wilden een ticket voor het middenplein zo leek het wel. Het podium van dit optreden stond dan ook zo maximaal mogelijk naar achter opdat wie daarvoor koos op de grootste dansvloer van Antwerpen kon plaatsnemen. De fans op de tribunes lieten nochtans hun stoeltjes al snel voor wat ze waren tijdens opener 'Shake it on'.

George Michael hebben we jarenlang als een van de beste mannelijke live performers beschouwd. Maar met wat Kay tijdens een feilloos uur en drie kwartier durend optreden liet horen - niet zelden door zijn kopstem aan te spreken - mag gerust gesteld worden dat ie aanspraak kan maken op die titel als een van de beste live zangers in het circuit nu Michael er niet meer is. Links en rechts deed ie ons zelfs aan George Michael denken in zijn stem en de sound die de bandleden lieten horen. Als ie slim is, vult ie de leemte in die Michael achterliet net zoals Bruno Mars dat perfect deed door de fans van die andere Michael (Jackson) te gaan bedienen.

Hulde overigens aan de geluidsman van Jamiroquai. Zelden hebben we zo'n excellente geluidsmix gehoord in de grootste concertzaal van het land. Bas, drums, elektrische gitaar, synths, - alles kwam haarfijn, met diepte en veel gevoel voor detail door de luidsprekers. Een straffe prestatie is dat, omdat het Sportpaleis niet de makkelijkste zaal is op akoestisch vlak. 'I feel like an old cock' liet Kay optekenen na het eerste hoogtepunt van de set: 'Space Cowboy'. Dan al hadden de Britten de lasers voor het eerst hun ding laten doen in de zaal tijdens 'Automaton'.

Toen ie 'Hey Floyd' aankondigde, kon ie zich niet meer herinneren op welk album het nummer staat. 'Dat heb je als je 25/30 jaar meedraait in de business.' zei ie. De song is nochtans maar 7 jaar uit en staat op 'Rock dust light star', hun zevende langspeler.

Er zit dus zeven jaar tussen die plaat en hun recentste worp. Dat is naar muziekbusinessnormen redelijk lang.

De finale van Jamiroquai's optreden in Antwerpen was er eentje om duimen en vingers bij af te likken. 'Cosmic girl' met een silhouet van een dansende vrouw in de visuals werd bedankt door stevig gejoel en applaus door het publiek. Na een uitstekend '(Don't) Give Hate A Chance' waarbij de zanger zich even richtte naar de backings die enkele zinnen repetitief lieten horen, was dé apotheose aangebroken met en zinderend 'Canned heat' en een heerlijk lang uitgesponnen versie van 'Love Foolosophy'. Tijdens die songs pookte de frontman het publiek nog wat extra op door 'Party people!' en 'Can you feel it?' uit te roepen. Onze buurmeisjes lieten hun stoeltjes ondertussen voor wat die waren en ontpopten zich als ware danseressen. Hun choreografieën bestonden uit de klassieke disco-funk moves: draaien met die armen en vuistjes en vervolgens de neus dichtknijpen met duim en wijsvinger terwijl de andere hand een golfbeweging naar beneden maakt.

Jamiroquai liet het Antwerpse publiek plagend ook een klein beetje op zijn honger zitten. 'Virtual Insanity' speelde de band niet, dat is iets om dan weer naar uit te kijken voor een volgende passage. Maar met een uitstekend 'Alright' als enige toegift, kunnen we niet anders concluderen dat de Britten de zomer op onze glimlach tevoorschijn toverden, en lang niet alleen op de onze. Met 'Thank you Antwerp! You've been fantastic!' gaf Jay Kay het Antwerpse publiek terecht een mooi compliment. Band én publiek waren geweldig wat resulteerde in een sublieme avond.

< Bert Hertogs >

De setlist:

Automaton (Intro)

Shake It On

Little L

Automaton

The Kids

Space Cowboy

Cloud 9

Superfresh

Hey Floyd

Cosmic Girl

(Don't) Give Hate A Chance

Runaway

Canned Heat

Love Foolosophy

Bis:

Alright